

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. II. Argumenta contra infinitum valorem operum Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

SECTIO SECUNDA.

Argumenta contra infinitum valorem operum Christi.

I.
Quamvis Verbum per unionem tantum finitum sanctificet humanitatem, eam tamen quoad rem sanctificat infinitum.

OBJICITS primò: Verbum finito tantum modo sanctificat humanitatem, nempe per unionem finitam, ergo dignitatem tantum finitam in ejus opera refundit, ergo non sunt valoris infiniti. Respondetur: Quamvis Verbum per unionem creatam & finitam communicet se humanitati, eam nihilominus infinite sanctificat, quoad rem & deificat, ut postea, Disp. 51. ex communi Patrum sententiâ videbimus, ad hoc enim spectandum est illud quod, non ut quo, sed ut quod illam sanctificat: unde ut loco proxime citato, dicitur, humanitas quoad rem est æquè sancta ac ipsum Verbum, cum sit sancta per sanctitatem increatam, quamvis modus quo hanc sanctitatem participat, sit finitus.

II.
Etiamsi actus meritorii Christi fuerint quid creatum & finitum, valor tamen eius ex Personâ Verbi accrescens est infinitus.

OBJICITUR secundò: Meritum in operibus Christi est quid creatum, ergo finitum. Ad solutionem distinguenda duo in actibus Christi reperienda, meritum ipsum in libertate, & physicâ entitate actus situm, & valor, seu condignitas orta ex personâ operantis, quæ moraliter informat quasi actus Christi, & infinite eos dignificat. Hoc posito distinguo antecedens, meritum illud est quid creatum secundum physicam entitatem actus, concedo antecedens, secundum valorem nego, & nego consequentiam: sicut ut Christus sit infinite perfectus sufficit alterum ipsius constitutum, nempe personalitatem divinam esse simpliciter perfectionis infinitæ. Refunditur verò hic valor infinitus in opera Christi, non ex eo quòd Verbum peculiari modo in illa influat efficienter, hoc enim non ita se habet, cum hic modus concurrendi merè extrinsecus sit valori operum Christi, & communis Patri, ac Spiritui Sancto, cum opera omnia ad extra sint toti Trinitati communia, sed ex eo quòd proveniant ab humanitate infinite sanctificatâ, ut diximus, & moraliter à personâ Verbi informantur.

III.
Opera Christi quoad formam ipsam vel quasi formam sanctificantem tantum placent Deo, quantum placet Verbum, non tamen quoad modum sanctificandi.

OBJICITUR tertio: Sequi tam digna esse opera Christi, & tantum placere Deo, atque placet, & digna est ipsa personalitas & sanctitas increata Verbi, hoc autem videtur absurdum, cum opera illa sint limitata perfectionis & bonitatis. Distinguo antecedens: Tantum placent Deo quoad formam ipsam dantem valorem, concedo antecedens, quoad modum nego; sic enim communiter dici solet humanitatem Christi fuisse æquè sanctam, atque est Sanctus ipse Deus quoad formam, vel quasi formam sanctificantem, cum sit ipsa sanctitas Dei, non tamen quoad modum, quia habet sanctitatem illam, non necessariò & inseparabiliter, sed contingenter, & per unionem creatam, quæ divinitus potest destrui, & sanctitas illa auferri.

IV.
Hic valor infinitus inde Christi operibus advenit, quòd mediate habuerint unionem intrinsecam cum sanctitate infinitâ.

Dicimus ergo valorem operum Christi fuisse infinitum, eo quòd mediate habuerint intrinsecam unionem cum sanctitate infinitâ, sicut Theologi dicunt ex gratiâ habituali refundi valorem in opera meritoria, & hoc meritum non consistere in nudâ actus entitate, ut definitum est in Bulla Pii 5. & Gregorii 13. contra Michaëlem Baïum, cujus decima octava propositio hoc affirmare videbatur. Et retorqueri potest hoc argumentum, nam dicit Scotus opera Christi Do-

mini fuisse exacceptatione divina infiniti valoris, cur ergo non tantum complacet sibi in iis Deus, atque in suis perfectionibus intrinsecis.

OBJICITUR quartò: Opera Christi sunt diversa, saltem numero in ratione meriti & satisfactionis, ergo eorum valor non desumitur à personalitate Verbi moraliter illa informante, hæc enim una numero est, & consequenter unus esset valor omnium Christi operum, ergo non constitueret diversos actus meritorios. Respondetur, eandem numero formam tribuere posse diversas numero denominationes: sic extrinsecè eadem visio denominatur pluribus objecta visa, sic intrinsecè eadem unio diversa extrema denominatur unita, & si eadem numero albedo esset in diversis subjectis, illa omnia denominaretur alba, sic similiter in moralibus, plura opera bona hominis iusti denominantur condignè meritoria vitæ æternæ ab eadem numero gratiâ habituali. Simili ergo ratione opera Christi ab eadem sanctitate, infinitate, & valore denominari possunt diversa sancta, infinita, & valida.

OBJICITUR quintò: Hinc sequi unum opus Christi non fuisse melius alio, cum omnia tuerint infiniti, & consequenter æqualis valoris & meriti, consequens autem est falsum, nam sicut in aliis hominibus, ita & in Christo actus nobilioris virtutis, ut Charitatis, erant meliores actibus virtutis inferioris perfectionis. Respondetur, nihil obstat quo minus quid infinitum sit sub unâ ratione, & sub aliâ finitum, ut si quantitas latitudinis unius palmi protendatur in infinitum, tunc enim quoad longitudinem esset quantitas illa infinita, quoad latitudinem finita. Sicut ergo aurum & argentum, & æs unius palmi sunt æqualis dimensionis, & si protendantur in infinitum, sunt sub hac ratione æqualia, differunt tamen secundum rationes suas particulares, ita ut aurum semper maneat perfectius argento, argentum ære, &c. Sic opus Charitatis in Christo, esto secundum dignitatem, quam trahit à personâ Verbi sit æqualis valoris cum actu humilitatis, vel obedientiæ, secundum suum tamen valorem, & perfectionem particularem est illis, secundum has rationes præcisè consideratas, perfectius, licet in operibus Christi uterque valor simul integret unum valorem totalem; nec enim major tollit seu delet minorem, sed perficit & elevat ad unum totalem constituendum.

OBJICITUR sextò: Ergo unum opus Christi est intensivè tanti valoris & meriti, atque omnia simul, ergo per unum opus, etiam primo natiuitatis instanti elicitum redemit mundum. Concedo primam sequelam de valore intensivo operum Christi à Verbo desumpto, nempe & inter se in hoc esse intensivè æqualia, & unum æquè intensivè dignum ac omnia: sicut sex calida ut octo sunt intensivè in calore æqualia, & unum æquè intensivè calidum ac omnia. Ratio est clara, quia hic valor nihil est aliud, quam persona Verbi moraliter conjuncta cum operationibus, quæ cum eadem semper sit, valor etiam inde proveniens erit ejusdem planè intensiois, imo idem numero.

Ad secundam sequelam dico: Licet quodvis opus Christi fuerit in actu primo sufficientis valoris ad mille mundos redimendos, ut tamen sit efficax in actu secundo, requiri vel acceptationem Dei, vel applicationem aliquam ex parte Christi, cum ergo ita applicata vel acceptata fuerint opera Christi, ut non compleretur opus redemptionis,

V.
Dicitur: Hinc sequi unum numerum esse valorem omnium Christi operum.

VI.
Obicitur: Hinc sequi omnia opera Christi fuisse inobstantia & valore æqualia.

Dupliciter valor in operibus Christi a numerum intensivo valorem totalem.

VII.
Unum opus Christi fuit tanti valoris intensivo ac omnia.

VIII.
Quodvis opus Christi in actu primo sufficientis fuit ad mille mundos redimendos.

redemptionis, nisi dependenter à morte ipsius; non sumus redempti per singulos ejus actus, sed per mortem consummata est nostra redemptio, nec enim sigillatim obtulit Christus sua opera pro salute nostrâ, ita ut per unumquemque actum in particulari consequi eam volerit; sed totam collectionem obtulit in hunc finem: quæ etiam est causa, cur non meruerit Christus infinita alia possibilia, quia scilicet nec ex ordinatione Dei, nec humane Christi voluntatis designatione, ad illa applicabatur ipsius merita.

SECTIO TERTIA.

Solvuntur alie objectiones contra valorem infinitum operum Christi.

I. **O**BJICIES septimò: Circumstantia, ut honestatem refundat in actum, debet esse cognita, ergo eo modo honestatem refundit quo cognoscitur, sed hæc dignitas Verbi ab humanitate cognoscitur solum cognitione finitâ, ergo finitam tantum honestatem ac valorem in Christi actione refundit. Respondetur: Ad honestatem moralem refundendam in actum, non requiritur ut circumstantia ex parte personæ cognoscatur, sed solum ex parte objecti, ut Tomo præcedente, in tractatu de actibus humanis ostendit: Quare etsi Christus personæ suæ dignitatem omnino non cognovisset, adhuc ejus opera fuissent valoris infiniti, sicut qui est in gratiâ habituali, quantumvis hoc ipse nesciret, imo putaret se esse in peccato, si tamen actum bonum supernaturalem eliceret, per actum illum mereretur: à fortiori ergo actus Christi erunt infinitè meritorii, licet humanitas dignitatem personæ cognoverit solum finitè.

II. **O**BJICITUR octavò: Inter meritum actu, & præmium actu est proportio, ergo & inter meritum & præmium possibile, cum meritum dicat ordinem ad præmium, ergo Christi merita non fuerunt infiniti valoris, ubi enim implicat præmium infinitum, implicat etiam infinitum meritum. Sed contra: Hoc enim argumentum probaret nec omnipotentiam Dei esse simpliciter infinitam, si implicet infinitus effectus producendus. Respondetur itaque primò negando secundam consequentiam, sicut enim in eo casu ad omnipotentiam Dei simpliciter infinitam, sufficeret infinitum syncategorematicè, seu quòd quocumque effectu posito plures & plures producere posset in infinitum, ita & in meritis Christi, cum meritum sit causa effectiva moralis, seu movens Deum ad præmium efficiendum, & dandum merenti. Respondetur secundò negando non esse possibile præmium infinitum, possibile enim est alia unio hypostatica, quæ licet entitativè sit quid creatum, & finitum, sicut actus meritorius, est tamen infinitæ dignitatis & valoris ratione personalitatis, quam afficit.

III. **O**BJICITUR nonò, & difficultius: Ponamus ergo Deum pro præmio unius operis Christi conferre ipsi unionem hypostaticam Patris, vel Spiritus Sancti cum aliâ humanitate, jam conferetur huic operi præmium æquale, ergo exhauritur ejus valor, ergo non erat infinitus, infinitum siquidem exhauriri non potest. Respondetur, nihil esse contra infinitatem illius operis, quòd exhauritur à præmio infinito, infinitum enim ab infinito exhauriri quid vetat, ut si infiniti Angeli, quorum singuli haberent unum lapidem; conjicerent eos in unum cumulum, possent singuli lapidem resumendo cumulum illum denuò exhaurire, infinitum enim est illud, quòd à nullo finito potest exhauriri, sed respectu illius semper aliquid est extra, quia infinitum est illi inæquale: at quòd à pari exhauriatur, quæ contradictio?

IV. **O**BJICITUR undecimò: Potuit Christus habere actum nullius præmii meritorium, ergo omnis actus illius non fuit infinitè meritorius. Antecedens probatur: Potest enim dari actus in Christo essentialiter supponens decretum Dei de nullo præmio ob illum actum conferendo. Respondetur: Quicquid sit utrum talis actus sit possibile nec ne, quem aliqui putant implicare, & dedecere infinitam dignitatem unionis, quæ petero videtur ut ex naturâ rei nullus in Christo detur actus, ob quem non possit Deus conferre præmium:

V. **O**BJICITUR duodecimò: Sequi nostra merita non esse necessaria ad cælum nobis obtinendum; si enim merita Christi sint simpliciter infinita, abundè sufficiunt, nec opus est ex parte nostrâ quidquam iis adjicere. Respondetur: Merita quidem abundantissima fuisse in actu primo ad cælum & quòdvis præmium nobis obtinendum, sed sicut non meruit in actu secundo omne præmium possibile, quia ad omnia promerenda non erant, vel ordinata à Deo, vel ab humanâ Christi voluntate applicata, ita cum non sint applicata nobis nisi medijs quibusdam conditionibus, id est, cooperatione nostrâ, necesse est ut nos etiam opera bona exerceamus, & temporalem pœnam pro peccatis nostris sustineamus.

VI. **O**BJICITUR decimò: Sequi nostra merita non esse necessaria ad cælum nobis obtinendum; si enim merita Christi sint simpliciter infinita, abundè sufficiunt, nec opus est ex parte nostrâ quidquam iis adjicere. Respondetur: Merita quidem abundantissima fuisse in actu primo ad cælum & quòdvis præmium nobis obtinendum, sed sicut non meruit in actu secundo omne præmium possibile, quia ad omnia promerenda non erant, vel ordinata à Deo, vel ab humanâ Christi voluntate applicata, ita cum non sint applicata nobis nisi medijs quibusdam conditionibus, id est, cooperatione nostrâ, necesse est ut nos etiam opera bona exerceamus, & temporalem pœnam pro peccatis nostris sustineamus.

VII. **O**BJICITUR undecimò: Potuit Christus habere actum nullius præmii meritorium, ergo omnis actus illius non fuit infinitè meritorius. Antecedens probatur: Potest enim dari actus in Christo essentialiter supponens decretum Dei de nullo præmio ob illum actum conferendo. Respondetur: Quicquid sit utrum talis actus sit possibile nec ne, quem aliqui putant implicare, & dedecere infinitam dignitatem unionis, quæ petero videtur ut ex naturâ rei nullus in Christo detur actus, ob quem non possit Deus conferre præmium:

riatur à præmio infinito, infinitum enim ab infinito exhauriri quid vetat, ut si infiniti Angeli, quorum singuli haberent unum lapidem; conjicerent eos in unum cumulum, possent singuli lapidem resumendo cumulum illum denuò exhaurire, infinitum enim est illud, quòd à nullo finito potest exhauriri, sed respectu illius semper aliquid est extra, quia infinitum est illi inæquale: at quòd à pari exhauriatur, quæ contradictio?

Urgebis: Unus actus Christi est intensivè æquè perfectus atque omnes, ergo unio hypostatica esset præmium sufficiens pro omnibus, & consequenter si Deus omnibus operibus Christi meritorius assignaret in præmium unam unionem hypostaticam, exhaurirentur ab eâ omnia ejus opera. Distinguo consequens, ergo una unio hypostatica esset præmium sufficiens intensivè, concedo consequentiam, extensivè nego, sicut enim duo ejus opera, licet intensivè æqualia, sunt tamen extensivè plus quàm unum, ita extensivè merebuntur majus præmium.

Secundò aliter ad hanc difficultatem responderi potest cum Suarez disp. 4. sect. 4. & aliis, quòdvis opus Christi esset meritorium omnis præmii possibile, & hoc ex eo procedere, quòd sicut Deus in se essentialiter est dignus omni bono, ita Christus per unionem hypostaticam, cum sit filius naturalis Dei, est hæres omnis boni, sicque ob hanc rationem quivis ejus actus meretur omne bonum. Ad quòd notandum, non semper præmium servare debere proportionem arithmeticam cum merito in omnibus, dicunt enim Theologi actum bonum unius momenti non præmiari sufficienter præmio momentaneo. Deinde non debet nudè spectari æqualitas meriti & præmii, sed proportio cum personâ merente; sicut ergo justus per singula opera condignè meritoria meretur gloriam, ita Christus, cum sit persona simpliciter infinita, merebitur per singula operaj in actu primo omne præmium possibile, cum minor sit impropertio inter meritum hominis justi & gloriam, quàm inter meritum Christi, & omne bonum possibile, cujus nimirum excellentia tanta est, ut dignus sit quovis præmio.

Objicitur decimò: Sequi nostra merita non esse necessaria ad cælum nobis obtinendum; si enim merita Christi sint simpliciter infinita, abundè sufficiunt, nec opus est ex parte nostrâ quidquam iis adjicere. Respondetur: Merita quidem abundantissima fuisse in actu primo ad cælum & quòdvis præmium nobis obtinendum, sed sicut non meruit in actu secundo omne præmium possibile, quia ad omnia promerenda non erant, vel ordinata à Deo, vel ab humanâ Christi voluntate applicata, ita cum non sint applicata nobis nisi medijs quibusdam conditionibus, id est, cooperatione nostrâ, necesse est ut nos etiam opera bona exerceamus, & temporalem pœnam pro peccatis nostris sustineamus.

Objicitur undecimò: Potuit Christus habere actum nullius præmii meritorium, ergo omnis actus illius non fuit infinitè meritorius. Antecedens probatur: Potest enim dari actus in Christo essentialiter supponens decretum Dei de nullo præmio ob illum actum conferendo. Respondetur: Quicquid sit utrum talis actus sit possibile nec ne, quem aliqui putant implicare, & dedecere infinitam dignitatem unionis, quæ petero videtur ut ex naturâ rei nullus in Christo detur actus, ob quem non possit Deus conferre præmium:

Resp. Nil obstat quo minus infinitum exhaustur ab infinito.

IV. Urgebis, una unio hypostatica adequatè compensaret omnia Christi merita.

Resp. Compensat intensivè, non extensivè.

V. Alia nomina meritoria ad prædicationem objectionem responsi.

Inter præmium & meritum non est sententia per servandam a proportione arithmetica.

VI. Dices: Ergo nostra merita nobis ad obtinendum cælum non sunt necessaria.

VII. Dices: Potuit Christus habere actum nullius præmii meritorium.

Ita tamen in actu secundo redemptio mundi mereretur, requireretur, vel acceptio Dei, vel Christi applicatio.

I. Dices: Humanitas dignitatem personæ cognoscitur solum finitè, ergo opera non erant valoris infiniti.

Resp. Ad valorem in opera refundendum non requiritur ut dignitas personæ omnino cognoscatur.

II. Dices: Implicat præmium infinitum, ergo & infinitum meritum.

Resp. primò, ad meritum infinitum sufficit præmium syncategorematicè infinitum.

Secundò dico possibile esse præmium infinitum.

III. Dices: Meritum operis Christi potest exhaustur, ergo non est infinitum.